

ligge under den Grænse, hvad enten man sætter den ved 15,000, eller hvor man sætter den, idet den, der er lige under, ikke kan faa mere end 35 pCt. Tillæg, men saa snart man er over de 15,000 Kr., kan der lægges yderligere 15 pCt. til. Men taget i sin Almindelighed maa det indrømmes, at hvor man i en Kommune har en enkelt Skatteyder med en meget stor Indkomst, enten man nu siger 15,000 Kr., eller hvor højt man gaar op, kan denne Omstændighed medføre, at man, om jeg saa maa sige, er nødt til for alle de øvrige Skatteydere i Kommunen at bruge en Fremgangsmaade med Hensyn til Fradragene, som man ikke vilde benytte, naar man har en Ret til paa den enkelte Skatteyder at kunne tage et større Tillæg end ellers. Det er i Virkeligheden de Betragtninger, der retfærdiggøre Indsættelsen af en saadan Bestemmelse, saa selv om den efter min Mening ikke faar meget stor Betydning, fordi der desværre ikke er mange Kommuner med Skatteydere paa over 15,000 Kr., kan det vel nok forsvares at tage en saadan Bestemmelse, fordi man derved undgaar at lave, jeg vil ikke just sige Kunster, men alligevel at lægge Ligningen for alle de øvrige Skatteyders Vedkommende ud fra det Hensyn: Vi have en enkelt meget stor Skatteyder, og der skulle vi have de 35 pCt., og naar vi skulle kunne faa ham beskattet nogenlunde i Forhold til de andre, kunne vi ikke benytte Tillægsprocenten paa nogen af de andre, og saa ere vi nødt til der at jævne det alt sammen med Fradragene. Det er heller ikke saa heldigt, saa ud fra det Synspunkt kan Ændringsforslaget siges at være forsvarligt, om end det, som sagt, faar mindre Betydning, fordi der er saa faa Skatteydere med en saa stor Indkomst her, hvor Tallen er om Kommuner udenfor København.

Det Ændringsforslag, der er stillet, jeg kan vel gerne sige i Anledning af det private Lovforslag, vi have haft til Behandling, Ændringsforslaget under Nr. 9 til § 9 om en Nedsættelse af Indbyggerantallet fra 10,000 til 4,000 for de Kommuner Vedkommende, som skulle have Ret til at tilkalde Ligningsmænd, kan jeg tiltræde. Det er i Overensstemmelse med, hvad jeg havde Lejlighed til under Behandlingen af det private Lovforslag at sige, at jeg vilde anse for heldigt. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (Keiser-Nielsen) sagde som Begrundelse af sin og sine Partifællers Stilling til Sagen, at naar man i Købstadkommunerne havde taget Ansva-

ret bort fra Kommunalbestyrelserne med Hensyn til Ligningen og lagt det over paa Ligningskommissionerne, kunde man ogsaa gøre det for Landkommunernes Vedkommende, saa meget mere som mange Landkommuner ere betydelig større end de mindste Købstæder. Ja, det kan man nok sige, men hvis man nu finder, at det er uheldigt, at man har taget Ansvaret bort fra Kommunalbestyrelserne, skal man jo ikke overføre noget, som man anser for uheldigt, paa de andre Kommuner, men saa skulde man snarere prøve at komme den anden Vej. Det er der ingen Lejlighed til, mener jeg, ved denne Lov, men hvis man anser det for det heldigste, at Kommunalbestyrelserne have Ansvaret for Ligningen, skulde man ogsaa fastholde det Standpunkt og ikke stille et Ændringsforslag, om hvilket man er nødt til sige, som det ærede Medlem sagde, at han vilde haabe, at der ikke var ret mange, der vilde gøre Brug af det. Jeg tror, at man vil finde, at det er det rigtigste, at Kommunalbestyrelserne beholde Ansvaret ogsaa for Ligningen.

Saa gjorde den ærede Ordfører opmærksom paa de Ændringsforslag, der vare stilled til de Paragraffer, der dreje sig om Erhvervsskatten. Jeg vil om det, der er stillet under Nr. 13, sige, at jeg har mine Betænkeligheder derved, men jeg skal iøvrigt ikke insistere stærkt paa, at det ikke bliver vedtaget. Forholdet er, at man allerede efter de nugældende Regler har Erhvervsskat ikke alene overfor Selskaber og Personer, der drive Erhvervs virksomhed ved Haandværk- eller Fabrikdrift o. s. v., men — baade efter den gældende Lov og efter Forslaget — ogsaa for Sagførere og Læger, Beværtere og Handelsagenturer o. s. v., men lad mig holde mig til saadant et Tilfælde som Lægers og Sagføreres Erhvervsskat. Hvis en Sagfører bor udenfor en Købstad, men har sit Kontor inde i Købstaden, skal han svare Erhvervsskat til den Købstadskommune, hvor hans Kontor ligger — saaledes er det efter den gældende Lov —, og han skal svare Erhvervsskat af hele den Indkomst, han har, og det kan meget godt være, at hele hans Indkomst falder i den Kommune, hvor hans Kontor ligger. Her gælder selvfølgelig ikke de Betragtninger, man ellers sædvanligvis fremfører som Begrundelse for Erhvervsskatten, at Virksomheden paafører Kommunen en hel Del Udgifter til Brolægning, Kloakledninger o. s. v., thi Sagførerforretningen paafører antageligt ikke Kommunen nogen nævneværdig Udgift hverken til Bro-